

[Erhard Jakobsen.]

betragte det som en konkurrence til den udmærkede institution, som hedder Danmarks radio og Danmarks fjernsyn. Det kunne måske være afvekslende, det kunne måske fritage Danmarks radio for at bringe nogle af de ting, jeg ærlig talt ikke vil være spor glad for som medlem af det høje ting at skulle være medansvarlig for, men som man skal bringe, hvis man skal bringe noget for enhver smag.

Jeg tror, at man ved et samarbejde med andre landes radiofonier kunne komme hen til noget af det, de har i USA, hvor folk ganske simpelt ved, at hvis de drejer ind på den station, får de de og de ting. Skulle det ikke være muligt ved et europæisk samarbejde, et nordisk samarbejde? Når vi har en melodiradio, kan den i og for sig ikke godt slå til. Tanken, som er kommet frem her om en privat sender eller nogle private sendere med statslig koncession, tror jeg ikke man behøver at være særlig bange for, men det er klart, at det må der arbejdes med, måske arbejdes med i lang tid.

Jeg hæftede mig ved en bemærkning af det ærede medlem fru Hanne Budtz, en bemærkning, om hvilken jeg håber man herfra kan sige, at den ikke er berettiget: man mærker hensigten og bliver forstemt. Jeg håber, at det af forhandlingen her i dag tydeligt må fremgå, at der ikke foretages nogen indskriden over for Radio Mercur, for man er blevet klar over, hvad man i det hele taget vil lave på dette område, at man altså ikke med øjeblikkelig virkning forbyder Radio Mercur. For så vil der være mange i befolkningen, der har den indstilling, at man mærker hensigten og bliver forstemt.

Nina Andersen: Det ærede medlem hr. K. B. Andersen mente, at Danmarks radio havde været lovlig længe om at finde ud af, at der skulle laves nogle udsendelser med lettere musik, og det ærede medlem hr. Morten Lange sagde noget lignende. Det ærede medlem hr. Morten Lange har siddet så kort tid i radiatoradet — har antagelig ikke kunnet komme derind før — så det er fuldt berettiget, at han giver udtryk for den opfattelse.

Jeg har siddet der længe og er derfor medansvarlig for en del af den udvikling,

der er sket. Når jeg ser tilbage på den tid, da jeg begyndte i radioen, og sammenligner udsendelserne dengang med dem, vi har nu, så er forskellen på deres lødighed og deres spændvidde så stor, at man dengang vel dårligt kunne tænke sig, at det skulle blive sådan. Men jeg skal da villigt indrømme, at i arbejdet for at finde frem til nye ting på en række områder er det vel nok gået sådan, at visse ændringer i befolkningens daglige liv ikke på tilstrækkelig måde har givet genlyd i den nyorientering i radioen, som ustandselig finder sted.

Jeg tænker her på to ting: den forøgede fritid og det stadig mere automatiserede arbejde, som vel nok kalder på en del lettere udsendelser, noget, som man kan hvile på, blød musik, som nogle kalder det — det er ikke helt det samme som pop og pep, men det er i hvert fald noget, på hvilket man hviler. Det er jo også det, der har givet anledning til, at statsradiofonien gennem nogle år har drøftet, om der skulle være mere let musik, og hvilken form den skulle have, det, som har udkrystalliseret sig i det forslag, som først forelå i december måned, et forslag om noget i retning af en melodiradio; det er gentagne gange blevet omarbejdet, men i øjeblikket arbejder et udvalg med det.

Det er klart, at når et sådant problem dukker op, melder der sig en række berettigede interesser inden for medarbejderstaben, inden for programlægningsområdet, og man siger: vil vi så ikke blive glemt? Vil det ikke gå ud over os? Og det er helt naturligt, at de kommer og siger det, navnlig hvis man regner med, at der kun er to landsomfattende programmer. Er der tre landsomfattende programmer, er mulighederne for eksperimenter og nyorientering betydelig større.

Det, jeg egentlig vil med dette indlæg, er at advare imod, at man overser, hvad det vil betyde, hvis man siger, at det tredje landsomfattende program skal gå uden for Danmarks radio til anden afbenyttelse. Dermed lukker man af for eksperimentmulighederne, for det, der er den nye tendens, nemlig at man kan tillade sig at lave udsendelser, om hvilke man ved, at lytterskaren er begrænset til netop denne udsendelsesform eller netop dette emne. Vi skal ikke glemme, at der er mange flere